

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΓΚΑΒΙ

Ο 'Ερνέστος Βασσάλο περίμενε ντόν τόν εισαγάγουν στόν Γενικό Διευθυντή. "Ένας ακόμμη έμενε πριν απ' αυτόν, κ' έπειτα θά έρχόταν ή δική του σειρά. Από τήν άπάντησι που θά έπαιρνε, θά έζηρητάτο άν θά έθροισκε δουλειά στήν πρωτεύουσα, ή άν θά γύριζε άπογοητευμένος πίσω, στήν έπαρχία του.

Σηκώθηκε από τό κάθισμά του, γιά νά καταικήση τήν νευρικότητα που τόν βασάνιζε τόση ώρα τώρα, που περίμενε στόν αντίθλαμο, έκανε ένα-δυό θήματα, όταν έξαφνα ή πόρτα άνοιξε καί μπήκε μία νεαρή καί ώραια κυρία. Μπήκε έλευθερα, σάν νά έμπαίνε στό σπίτι της, κι' ό κλητήρας, που χωρίς άλλο τήν ήξερε, σηκώθηκε γιά νά τής άνοίξη τήν πόρτα του γραφείου του Γενικού Διευθυντού. Μά έκείνη κοιταστάθηκε, μόλις είδε τόν 'Ερνέστο, έκανε μάλιστα μία κίνηση, σάν νά ήθελε νά τόν πλησιάση. Τήν ίδια στιγμή, όμως, ό κλητήρας άνοιξε τήν πόρτα του γραφείου, καί ή κυρία μπήκε στό Γενικό Διευθυντού.

Ο 'Ερνέστος έμεινε έκπληκτος γιά μία στιγμή. —Πώς τής μοιάζει!... ψιθύρισε ανάμεσα στή δόντια του. Μά γρήγορα, σάν νά έδιωχνε κάποια σκέψι που τού φανόταν άνόητη, έπρόσθεσε:

—Μά όχι!... Δέν μπορεί νά είνε αυτή!... Σανακώθηκε στή θεία του, ενώ ό άλλος κύριος που περίμενε πριν απ' αυτόν, έξεδήλωνε όλοφανερα τή δυσαρσεία του γιά τήν καινούργια άργοπορία που τού έφερνε στή δουλειά του αυτή ή κυρία. Ο 'Ερνέστος, αντίθετος, δέν ήταν διόλου δυσαρσείτημένος. Η κυρία ήταν τόσο ώμορφη!... Αυτό σκεφτόταν τώρα, αφού έδιωξε τήν πρώτη έκπληξη του γιά μία όμοιοτητα, που τού φάνηκε ύστερα τελείως άμφίβολη. Η φτώχεια του κι' ή άνεργία του δέν τόν έμπόδιζαν διόλου νά θαυμάση τις ώμορφες γυναίκες. "Αν μπορούσε νά τήν ξαναδής!... Σηκώθηκε, φόρεσε τό καπέλλο του καί θήκε έξω, στό δρόμο. "Οσάτου νά τελειώση ό άλλος, που ήταν πριν απ' αυτόν, θά ξαναγύριζε κιόλας...

Δέν περίμενε πολλή ώρα. Η κυρία θήκε βιαστική. "Ένα αυτοκίνητο πολυτελείας τήν περίμενε κάτω από τή σκάλα τής εξέπορτας, μά χωρίς άλλο θά πρόσεξε τόν 'Ερνέστο που περίμενε, γιάτι έλλαξε άπότομα καταβυθισι καί προχώρησε στό περιστύλο του μεγάρου. Ο 'Ερνέστος τήν πλησίασε καί άρχισε νά τής λέη μερικά λόγια θαυμασμού. Η ώραια κυρία δέν φάνηκε διόλου δυσαρσείτημη. Γύρισε καί τόν κούταξε μέ χαμόγελο. "Έκείνος έθγαλε τό καπέλλο του καί τής ψιθύρισε:

—Τι ώραιά!... Τι ώραιά που είσαστε!... Μά—πράγμα περιεργό—μόλις έκείνη άκούσε αυτά τά λόγια, τού γύρισε τις πλάτες κι' άρχισε νά κατεβαίνει τις σκάλες γιά νά πάη στό αυτοκίνητό της. Ο 'Ερνέστος τόλμησε νά τήν ακολουθήση καί πάλι, προχώρησε πίσω της καί άρχισε νά τής έγκωμιάζη ξανά τήν όμορφιά της. Καί τότε πειά, ή κυρία γύρισε άπότομα καί, χωρίς νά τού πή λέξει, τού έδωσε ένα γενναίο μπάτσο!

Μονάχα ό σωφέρ καί ό θυρωρός παρακολούθησαν αυτήν τή σκηνή. Η ώμορφη κυρία ανέθηκε στό αυτοκίνητό της, τό όποιο κίνησε άμέσως. Ο 'Ερνέστος προχώρησε προς τήν εισοδο καί πέρασε μέσας. Στόν θυρωρό, που τόν κούταξε ειρωνικά, είπε μέ απάθεια:

—Ο κύριος Γενικός Διευθυντής μέ περιμένει μέσας! Ο άλλος, που περίμενε πριν απ' αυτόν, είχε τελειώσει κιόλας τή δουλειά του κι' ό 'Ερνέστος μπήκε στό γραφείο.

—Διάβασα τό συστατικό γράμμα, που μου έστειλε γιά σάς ό κύριος σουλτεψής, τού είπε ό Γενικός Διευθυντής. Λυπούμαι γιάτι, προς τό παρόν, δέν έχω καμιά θεία κενή, νά εισθε όμως έθβασα, ότι θά έχω ύπ' όψει μου τήν αίτήσι σας...

"Ηταν ή ίδια στερεότυπη άπάντησι, που ό 'Ερνέστος έπαιρνε τόν τελευταίο καιρό τής άνεργίας του. Μά, τήν ίδια στιγμή, χτύπησε τό τηλέφωνο, ό Γενικός Διευθυντής πήρε στό χέρι τό άκουστικό. "Από τόν τρόπο που μιλούσε, ό 'Ερνέστος κατάλαθε πως μία γυναίκα ήταν στήν άλλη άκρη του σύρματος, καί, χωρίς νά τό θέλη, ή σκέψι του πήγε στήν άγνωστη κυρία, που τόν είχε μπάτσοισε τόσο γενναία.

Σέ μία στιγμή, ό Γενικός Διευθυντής δέκασκε τή συνομιλία μέ ένα έλαφρό έπιπλήξιος καί ένώ άφηνε τό άκουστικό, έρριξε ένα γελαστό θλέμμα στόν 'Ερνέστο.

—Πρό δλίγου μου ζήτησαε μία θεία, κύριε Βασσάλο, τού είπε. Υποθέτω όμως ότι καί κάτι άλλο είχατε νά μου πείτε...

—Κάτι άλλο!... έκανε μέ έκπληξι ό 'Ερνέστος. Μά όχι, κύριε Γενικό Διευθυντά!

—Όχι; Καί όμως σάς μπάτσοισε ή γυναίκα μου!...

Η ΠΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

— Η γυναίκα σας; Ήταν ή γυναίκα σας έκείνη ή κυρία!... Ω, σας όρκίζομαι πώς δέν το ήξερα, κύριε Γενικό Διευθυντά... δέν τό ύποψιαζόμουμ...

—Όστε!... Δέν ήρθατε νά μου ζητήσετε ικανοποίησι; Ξαναρώτησε ειρωνικά ό Γενικός Διευθυντής.

Ο 'Ερνέστος τά είχε πειά χαμένα. Σηκώθηκε από τή θεία του καί είπε συγχυσμένος:

—Δέν είχα σκοπό νά προσβάλω τήν κυρία σας... Είμαι έτοιμος νά τής ζητήσω συγγώμη...

—Όχι, όχι! τόν δέκασκε ό Γενικός Διευθυντής. Το σφάλμα ήταν ώριαμένος δικό της. Άπλούστατα, δέν σας άνεγνώρισε μόλις σας είδε...

—Νά μέ άνανωρίση!

Ο 'Ερνέστος δέν ήξερε πειά τί νά ύποθέση. —Μά ναι! Στεί, θά τή θυμάστε, χωρίς άλλο. Η καταγωγή σας είνε από τό ίδιο μέρος. Το πατρικό της όνομα είνε 'Ορνέλλα Μπιάνκι!...

Ο 'Ερνέστος έφυγε κατασυγκινημένος από τό γραφείο του Γενικού Διευθυντού. Τά καταλάβαινε όλα πειά τώρα. Καλά τού φάνηκε πως τήν είχε άνανωρίσει στήν άρχή, άπορούσε πως ύστερα τού φάνηκε πως είχε γελασθή. Ήταν ή ίδια, ή 'Ορνέλλα, ή ξανθή 'Ορνέλλα, ό πρώτος νεανικός έρωτάς του. Είκοσι χρονών αυτός, δεκάξη έκείνη... Όχτώ χρόνια είχαν πέρασει από τότε, δέν είχε ξανακούσει τίποτε γι' αυτήν. Μά πού είχε αλλάξει! Πώς ή μικρή, ή άθώα έκείνη κοπέλα, είχε γίνει αυτή ή κομψή κυρία, ή γεμάτη κοκεταρία!...

—Πρέπει νά τήν ξαναδω, χωρίς άλλο! σκέφτηκε ό 'Ερνέστος. Ζήτησε, στό πρώτο κιόσκι που συνάντησε, έναν 'Οδηγό τής πόλεως, θρήκε τήν διεύθυνσι του σπιτιού του Γενικού Διευθυντού, καί ξεκίνησε βιαστικός γιά νά πάη σ' αυτό...

Η ύπηρετρία τόν ώδήγησε σ' ένα κομψό σαλονι. Η κυρία του Γενικού Διευθυντού παρουσίασθε σέ λίγο ιτυμένη μ' ένα άπλό φόρεμα τού σπιτιού. "Έτσι, χωρίς τίς γούνες καί τό καπέλλο, ό 'Ερνέστος τήν άνανωρίσε άμέσως. Ήταν ή ίδια, όλοιόια ή ξανθή 'Ορνέλλα, ή παλιά τόν αγάπη, από τήν όποια τόν είχε χωρίσει τόσο άπότομα ό πόλεμος. Σκέφτηκε μέ μεταμέλεια, ότι δέν τής είχε άναποδοκίσει τότε τή θερμή αγάπη που έκείνη είχε αισθανθή γι' αυτόν. Τώρα, ή 'Ορνέλλα ήταν εκεί, μπροστά του. Δέν ύπόρεσε πειά νά κρατηθή, καί έπεςε στά γόνατα, έμπρός της.

—'Ορνέλλα! φώναξε. Είσαι σύ, 'Ορνέλλα!... Τόν βοήθησε νά σηκώθη.

—Σάς παρακαλώ... τού είπε. Μη κάνετε έτσι!... Καθήστε. Σέ τί μπορώ νά σας φανώ χρήσιμη, κύριε Βασσάλο;

Η φωνή της ήταν ψυχρή, ό τόνος της άσπληρός. Ο 'Ερνέστος σηκώθηκε καί ψιθύρισε, χωρίς νά τολμά νά τήν κούταξη στό πρόσωπο:

—Ήρθα γιά νά σου ζητήσω συγγώμη, 'Ορνέλλα... Σου φέρθηκα χθές σάν τόν πρώτο τυχόντα κορτάκια...

"Έκείνη δέν τού άπάτησε άμέσως. Πέρασαν δυό λεπτά, γεμάτα άγωνία γιά τόν 'Ερνέστο. Η 'Ορνέλλα είχε χλωμασει, άσπινεσθε θραεαί, έπειτα, ένα κύμα όργης τήν πλημμύρισε γιά μία στιγμή. Τόν πλησίασε, έβαλε τό ένα χέρι της έπάνω στόν ώμο του καί τού είπε στό τέλος, αφού τόν κούταξε θαεραία μέσας στά μάτια:

—Δέν έχετε παρά γιά ένα πράγμα μονάχα νά μου ζητήσετε συγγώμη, κύριε Βασσάλο. Γιατι μέ παρακολούθησατε σάν έένα μία ξένη. Γιατι δέν μέ άνανωρίσατε, παρ' όλα όσα σας είχα κάποτε δώσει, παρ' όλο τό κακό που μου άναποδοκίσατε. Γιατι, γιά μία ακόμη φορά, θελήσατε νά μέ πάρετε γιά μία ηρόσκαρη περιπέτεια!

Ο 'Ερνέστος έμεινε κατάπληκτος μέ τόν τόνο αυτής τής φωνής, που τού φάνερωσε όλη τή θερμή αγάπη, τήν όποια είχε βισθανθή γι' αυτόν ή ώραια έκείνη γυναίκα. Θέλησε νά πάη τού χέρι της καί ξαναφώναζε:

—'Ορνέλλα!... Μά τήν ίδια στιγμή, έκείνη πάτησε τό ηλεκτρικό κουμπι καί ή ύπηρετρία παρουσίασθε στήν πόρτα του σαλονιού. Ο 'Ερνέστος σηκώθηκε κατασυγκινημένος, πήρε τό καπέλλο του κι' έφυγε. Τήν έπομένη, πήρε ένα έγγραφο, μέ τήν ύπογραφή του Γενικού Διευθυντού. Ήταν ό διορισμός του σέ μία θεία πολυ άνώτερη από κείνη που περίμενε, αλλά σέ μία έπαρχία, δυό μερόνυχτα μέ τό τραίνο μακριά απ' τήν πρωτεύουσα!

